

очима оваквог човека неприхvatљивим.

Међутим, без послушања човек ничему не може да се научи на одговарајући начин: послушање је потребно да би се усвојила било каква знања. Због тога горд човек најчешће осуђује себе на некакво непоправљиво незнање, нарочито у духовном смислу. Непослушање је превисоко мишљење о себи, презир према другим људима. Карактеристично је они који одбацују послушање истовремено веома активно, упорно, захтевају да њих саме људи слушају; управо због тога је у наше

рење без благодати Божије? Још једна карактеристична чињеница: потомство највећих злочинаца света је често изумирало након неколико генерација, и показивало се да већ међу њиховим унуцима и праунуцима увек има психички болесних људи, алкохоличара и наркомана, који су носили на себи проклетство оје је лежало на њиховим оцима, на њиховом роду.

Један од облика испољавања гордости представља кукавичлук. Чини се, тешко је наћи директну везу између ове две особине, али по нашем мишљењу узрок кукавич-

Браћо моја, ево зашто постоје они који не верују да је Христос као Бог распет са разбојницима!

Кад обожавам самог себе, у потпуности ми је непознат апсурд љубави и прекорачење граница природе ради користи другог. Сматрам безумљем да један Бог доспе до распећа на срамном крсту, коме сте се ви поклонили и не могу да појмим да се кроз ту смрт екстатички излила љубав... Уосталом, не треба да заборавимо да је величина љубави у Христу одговарала Његовој величанствености (и сили), што је несхватљиво људском уму.

сшаааа, Теоклит Дионисијајски

време тако много недоучених учитеља.

Горделивац не види у човеку образ и подобје Божије, зато га општење с човеком не задовољава, не доноси му радост. Горделивац је увек и сам. Он је кажњен већ овде, у овом животу, тиме што не може буде срећан. Душевне болести су један од оних страшних путева на које горделивца може да доведе његова гордост. Из овог стања нико и ишта не може да изведе човека осим особитог Промисла Божијег.

Чак и ако човек жели себи срећу само у пролазном животу, на земљи, он мора да зна да једино смирење може да му пружи душевни мир. Међутим, како стећи сми-

лука су управо оне дубоке унутрашње трауме које је преживела (нарочито у детињству) горда душа.

Најчешће је плашљивост последица насиља које је гушило људску вољу, међутим, на смирену душу насиље не делује дубоко, оно као да "клизи" по површини свести; у овом смислу смирени личи на познату играчку која се, ма како да је преврнеш, исправља и поново устаје. Горделивац ке из дубине свога бића противи насиљу, супротстављајући му своје сопствене снаге, а што је најважније, мржњу и злобу, и истовремено дубоко пати због неправичности, али не у односу на друге, већ према себи.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЈА

Лк. 4:22-30 (зач. 14); Јак. 5:10-20 (зач. 57).

свештеномученик Tagej (Успенски)

СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЈА

Илија бјеше човек истио као и ми, и молићвом помол се... и небо даде кишу, и земља изнесе род свој (Јак. 5, 17 – 18).

Није ли зачуђујуће, браћо и сестре, што човек, подобнострастан нама, заповеда небу да дадне кишу и земљи да изнесе свој род? Ко би од људи нашега времена поверовао да човек може имати такву силу духа, којој се чак и стихије покорављују? Ко од њих има толику силу вере, да би, сву своју наду положивши на Бога за свагда му остао веран у животу и ни у чему не тражи да угоди људима? Такав је био велики и славни пророк Изаиља, Илија. Испуњен огњеном ревностју према Богу Израиљевом, удаљује се од људи који су променили бога у кога верују, храни се храном коју му доноси гавран и пије воду из потока. Али ни у својој усамљености он не престаје да гори духом ревности од пламене жеље да

очисти неправде Израиљеве, бивајући заиста у својој молитви „кола Израиљева и коњица његова“ (4. Цар. 2, 12).

Његова је молитва била уприште Израиљево, спасавајући га од непријатеља, чувајући и штитећи у њему све слабију и слабију веру у истинитог Бога и чувајући га од безакоња суседних незнабожних народа.

Како то, браћо и сестре, ако је Илија био човек попут нас, да сада не видимо људе таквога духа? Због чега нико од људи који су познали и препознали Христа, чији ће, по веровању Цркве, Илија бити само претеча, када Господ други пут дође на земљу, нема тако силну веру и тако пламену ревност према Богу, какву је имао Илија? Нема сумње због тога што свет, као да је остарио у гресима и страстима својим у којима живи, и што више време пролази, људи све више губе силу воље и више је не могу као пре, усмеравати на чињење до-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

бра. Као што човек који има пуно година, више готово да не може да промени те навике које су у њему ојачале непобедивом силом, током дугог низа година, тако и свет, егзистирајући много векова без жеље да угоди Богу, постаје све више и више неспособан да верује у Њега и да Га воли. „Дођох да бацам огањ на земљу“ (Лк. 14, 49), говорио је Господ, односно дух огњене ревности за испуњавање воље Божије, како је још раније кроз пророка говорио о Себи Самом: „Да учиним вољу Твоју, Боже мој, захтедох, и закон Твој у утроби мојој“ (Пс. 39, 9). И ево видимо да огањ сада гори све слабије у свету који је остарио од страсти и да се људска срца све више и више као у старцима, хладе у љубави према Богу и према насталом међу људима Царству Његовом. Не треба ли управо ради тога и да на крају времена поново на земљу дође Илија, који је испуњен пламеном ревношћу према Богу и претходно жив узнесен на небо, да би још једном међу људима распламсао угасли пламен љубави према Богу и на тај начин их припремио за свеопшти суд који се приближава?

Ипак, ова чудотворна сила Илијине вере, којом је низвео огањ на земљу и васкрсао мртваца, сада није неопходна за свет. Јер не треба да се радујемо, како је рекао Спаситељ, чак ни када нам се демони покоравају, већ тада, када су наша имена „написана на небесима“ (Лк. 10, 20). Не треба да прижељкујемо спуштање величанственог огња на

земљу, већ да душе наше усламте од тајанствено дејствујућег чудотворног огња благодати Божије. Некада се Илија из ревности ка Богу Сведрителију, Кога је Израиљ оставио, удаљио у пустињу и туговао, али Бог му се није јавио у вихору, нити у огњу, нити у земљотресу, већ у дашку тихог ветра (1Цар, 19, 11 – 12). Ово тихо вејање Божије благодати треба да и ми себи прижељкујемо, да она неприметно у нашим душама изграђује Царство Божије.

И ако је у Царству Божијем, по речима Спаситељевим, чак и „најмањи“ већи по дару благодати од „највећег између рођених од жена“, Јована Крститеља (Мт. 11, 11), то се и данас у нашим душама могу савршавати дејства још чудеснија него све што је Илија учинио (Јн. 14, 12). Уколико не можемо да имамо такву силну и чудотворну веру, какву је имао Илија, онда сачувајмо и умножимо веру у то, да благодат може да сачува нашу душу од најсилније и најзаводљивије страсти, уколико се само са наодом на благодат која нам се даје боримо против ње. Тада ће и и

Илија, премда, када је закључао небо и поново га отворио молитвом, остајући подобно-страстан нама, слабим и немоћним људима, неће нас изобличити на дан другог Христовог доласка, него ће својом молитвом отворити двери „новога неба“, које треба да се објави, да тамо уђемо и „седнемо у Царству Небеском“ са свима праведницима који до нас поживевше.

Амин.

архимандрит Рафаил (Карелин)

ДУШЕВНА БОЛЕСТ

О снова човековог психичког мира јесте смирење: смирењни човек је легао на земљу и јак ветар је прохујао изнад њега, а горделивац је стао колико год је висок и ветар га је бацио на камење. Исто се дешава и с буром страсти. Човек се смирио, признао своју немоћ, признао је своју греховност, и јак ветар је протутњававши прошао. Горделивац за сва искушења окривљује друге, па чак и Самог Бога, страсти кипте у његовом срцу, може се рећи да се он налази у сталној борби – само не са својим страстима, већ с умишљеним не-

вање, већ и равнодушност. Чини му се да му је дато некакво нарочито право да управља другим људима, а кад му се пружи отпор, негодује против њих, као против незахвалних и глупих животиња, које нису могле да схвате његову велику душу, Уосталом, гордост је многолика, може да се гура у туђе ствари и добија по носу, али може да ћути и презире људе сматрајући да су они у поређењу с њим ништа више од паса који лају. Гордост је ненормално стање. Горделивац отвара своју душу за демонске импулсе, он је човек који је доспео у поље стра-

О дбијам старог човека и борим се да из себе искореним грешне и егоистичне страсти, свој егоцентризам и самољубље. А облици самољубља су: малOVERJE и неверје; равнодушност према ближњем, и још горе, искоришћавање ближњег; телесна уживања и обожавање тела; грамзивост и среброљубље; Злопамћење и клеветане, и свако дело којим рањавамо и ожалосћавамо наше ближње; славољубље и сујета. Сагласно Св. Оцима, самољубив човек не може бити ни богољубив ни човекољубив. Може да опонаша богољубивог и човекољубивог, али у суштини воли једино самога себе. Ако своје самољубље не распнемо на крсту Христовом не можемо бити Његови истински ученици, јер не можемо задобити Његову истинску љубав. Зато Његов ученик ап. Павле и каже: "А ја, Боже сачувај, да се чим другим хвалим осим крстом Господа нашега Исуса Христа, којим се мени разапте свет и ја свету"

архимандрит Геројије Кайсанис

пријатељима.

Горд човек је увек незахвалан Богу, незахвалан је за живот који му је дарован, незахвалан је људима који га окружују, јер у дубини душе сматра да је за њих велика част и срећа да опште с њим. Он верује да поседује таленте и способности које више нико нема. Тешко га погађа кад неко према њему покаже не само најмање непошто-

шне духовне "радијације". Једна од манифестација гордости, а такође пут ка њој јесте непослушање. Цео људски живот – и духовни, и физички, пролази у одређеним, ако се тако може рећи, структурама. Непослушање је излаз из структуре, њено ломљење; резултат овога је човекова самоизолација. Мисао о сопственој изузетности, о свом превасходству, чини послушање у